

TERROR, SEIER OG EN BRYLLUPSFEST

Kirkens skoleverks satellittsending – 12. september 2004

Eldste Jeffrey R. Holland

Takk for at dere har kommet, selv om dere visste hvem som skulle tale. Det er veldig hyggelig å være sammen med dere i kveld. Hvor har dere alle kommet fra? (Dere trenger ikke svare! Det har vi ikke tid til.) Og selv om jeg ikke kan se dere alle, er jeg svært oppmerksom på det praktfulle, mye større satellittpublikumet som er samlet mange andre steder rundt i verden – ca. 80 000 av dere. Vi ønsker dere alle velkommen, og jeg takker dere for at dere er tilstede, og for invitasjonen til å tale.

Søster Holland er unnskyldt fra å være her i kveld. Hun ville så gjerne ha vært sammen med oss, men hun er i Houston, Texas i kveld og hjelper til med et helt nyfødt barnebarn og er hos vår datter og svigersønn der. Hvis dere som er forsamlet i Houston, snur dere forsiktig rundt og ser helt bakerst i rommet, vil dere se en søt liten bestemor gjemme seg bort på bakerste rad og late som hun er en Institutt-elev. Nå vet jeg svært godt hvor ung hun ser ut, brødre, men hun er altså gift. Jeg er takknemlig for hennes støtte der, like meget som om hun skulle vært her ved min side. Jeg overbringer hennes kjærlige hilsen, og bare en sånn plikt som bestemødre har på et sånt tidspunkt, ville hindre henne i å være her sammen med oss. «Hermana Holland, te amo.»

Som mange av dere vet, har søster Holland og jeg nettopp kommet tilbake fra et to års oppdrag i Chile hvor vi, i likhet med mange av dere i kveld, satt sammen med unge voksne og Institutt-elever i stavssentre en halv verden unna, og tok inn disse overføringene fra Kirkens hovedkvarter. Også vi følte Herrens ånd og våre ledes kjærlighet. Vi følte et spesielt fellesskap med tusenvis av andre over hele verden som var på vår alder, hadde den samme tro og de samme ønsker om en berikende og lykkelig fremtid.

Jeg tenker mye på mine unge venner i Chile i kveld, men like mye på alle våre andre venner rundt om i verden – i England og Frankrike, i Korea og Japan, i Australia og Nigeria og Ukraina, for ikke å snakke om de store skarer som er forsamlet over hele Nord-Amerika. *Bienvenidos* til dere alle, hvilket språk dere enn snakker. Dere skal vite at jeg elsker dere. Det ligger stor styrke i

dette antallet. Jeg ber om at Herrens ånd og velsignelser må være med oss alle, og det er mitt oppriktige ønske at det jeg sier, vil ha litt verdi for hver av dere.

Terror

Jeg ønsker å tale til dere om noe som henger sammen med den vedvarende engstelse som hersker i verden, og om noen av de utfordringer vi har hjemme og ute. Det har selvsagt alltid vært utfordringer i enhver tidsalder og evangelieutdeling, men i går – 11. september – var det tre år siden en voldelig og nærmest ufattelig hendelse rystet hele verden. I kjølvannet av denne handlingen har det skjedd ting som dramatisk og kanskje permanent har påvirket hvordan verden nå lever. Etter en slik minnedag som i går vil frykt og tvil angående vår moderne tid kanskje fremdeles prege oss i dag.

I hvertfall har med sikkerhet våre neste – de lands innbyggere som vi sender denne overføringen til – siden 11. september 2001 vært rykket ut av balanse, blitt redde, skremt av hendelser internasjonalt og den utbredte nye bruken av ordet *terror*. For ikke så mange år siden var ordet så godt som forbeholdt skrekkfilm-annonser og Steven King-bøker. Nå er det bedrøvelig nok daglig stoff i avisene og et så vanlig samtaleemne at til og med små barn, inkludert skolebarna i Russland for bare to uker siden, er seg bevisst at den verden vi lever i kan bli brutalt og kriminelt rammet av folk som kalles «terrorister». Og det skjer andre katastrofer, naturkatastrofer og annet, som dokumenteres i nyhetene og påminner oss om at livet kan være skjørt, at livet kan medføre skjebnesvangre omveltninger.

De siste dager

På denne bakgrunn vet jeg at mange av dere har undret i deres stille sinn på hvilken betydning alt dette har i relasjon til verdens ende og deres liv her. Mange har spurt: «Er dette tiden for Frelserens annet komme og alt som er profetert omkring denne begivenheten?» Faktisk var det ikke så lenge etter 11. september at en misjonær i all oppriktighet og full av tro spurte meg: «Eldste Holland, er dette de siste dager?» Jeg så

oppriktigheten i hans ansikt og litt frykt i blikket, og jeg ønsket å berolige ham. Jeg tenkte at kanskje en arm rundt skulderen og litt humor kunne dempe engstelsen hans litt. Jeg klemte ham og sa: «Eldste, jeg er kanskje ikke blant de gløggeste, men selv jeg vet navnet på Kirken.» Så snakket vi litt om å være *siste-dagers* hellige. Jeg sa: «Ja, eldste, vi er i de siste dager, men det er egentlig ikke noe nytt. Frelserens lovede annet komme begynte med profeten Joseph Smiths første syn i 1820. Så vi har omtrent 184 års erfaring i å se Det annet komme og de siste dager utfolde seg. Vi kan være sikre på at vi er i de siste dager – årevis av dem,» sa jeg og ga ham et vennskapelig håndtrykk og sende ham av sted.

Han smilte, virket mer beroliget etter å få satt alt i sammenheng, og gikk videre. Jeg regner med at han for lengst har avsluttet en fin misjon og nå er lykkelig hjemme igjen og kan fortsette livet, kanskje han sitter i denne forsamlingen et sted og ser etter en hustru! (Det er best han gjør det.)

Jeg iler til med å si at jeg *vet* hva denne unge mannen egentlig spurte om. Det han egentlig mente, var: «Vil jeg få fullført min misjon? Har det noen hensikt å skaffe seg utdanning? Kan jeg håpe på å kunne gifte meg? Har jeg noen fremtid? Har jeg noen lykke i vente?» Og jeg sier til alle dere som jeg sa for tre år siden til ham: «Ja, selvfølgelig – på alle spørsmålene.»

Når det gjelder det faktiske tidspunkt for det endelige, allment bevitnende Annet komme da jorden skal ryste, vet jeg ikke når det vil skje. Dessuten har president Hinckley sagt at *han* ikke vet når det vil skje, og det er fordi *ingen* vet når det skal skje. Frelseren sa at ikke engang englene i himlen vil vite det (se Matteus 24:36).

Vi skulle se etter tegnene og lese årstidenes betydning, vi skulle leve så trofast vi bare kan, og vi skulle dele evangeliet med alle så velsignelser og beskyttelse vil være tilgjengelig for alle. Men vi kan ikke, og må ikke, bli handlingslammet bare fordi den begivenheten og alt som skal skje rundt den, befinner seg der ute i fremtiden et sted. Vi kan ikke slutte å leve. Vi skulle faktisk leve et rikere liv enn vi noen gang har gjort. Alt tatt i betraktning er dette evangelieutdelingen i tidenes *fylde*.

Jeg sier dette fordi jeg i den senere tid – etter 11. september tror jeg – har hørt svært engstelige og dystre oppfatninger blant noen i deres aldersgruppe angående de samme spørsmålene som misjonæren hadde. Jeg har hørt noen av *dere* si at *dere* lurer på om det har noen

hensikt å reise på misjon, skaffe seg utdanning eller planlegge et yrke hvis den verden vi lever i, kommer til å være så usikker. Jeg har til og med hørt kjærestepar si: «Vi vet ikke om vi bør gifte oss i slike usikre tider.»

Det verste av alt er at jeg har hørt om nygifte som setter spørsmålstejn ved om de skulle bringe barn inn i en terrorfylt verden på randen av de siste dagers katastrofer. Jeg kan si dere at slike holdninger på en måte bekymrer meg mer enn Al-Quadia gjør.

Jeg har bare to ting å si til dem som måtte være bekymret for fremtiden. Jeg sier det kjærlig og fra hjertet.

For det første må vi *aldri* i *noen* alder eller omstendighet la frykt og fryktens far (Satan selv) få oss til å fravike vår tro og trofaste livsførsel. Menneskene har *alltid* hatt spørsmål om fremtiden. Enhver ungdom og ethvert ungt ektepar gjennom alle tidsaldre har måttet vandre ved tro inn i noe som *alltid* har vært av det uvisse – det begynte med Adam og Eva med de første usikre skritt ut av Edens hage. Men det er greit. Dette er planen. Det vil gå bra. Bare vær trofaste. Gud står ved roret. Han kjenner ditt navn og han vet hva du trenger.

Tro på Jesus Kristus – det er evangeliets første prinsipp. Vi må fortsette fremad, som det står i K. Newell Daylys salme til minne om fortidens pionerer, «med tro i hvert et steg».¹ Men i likhet med pionerene må du fortsette å ta stegene – et steg, så et til og enda et. Det er slik oppgaver blir utført, mål nådd og grenser sprengt. I en mer guddommelig språkdrakt er det slik verdener blir skapt, og det er slik deres verden vil bli skapt.

Gud forventer at dere har nok tro og besluttsomhet, nok tillit til ham, til å fortsette fremover, fortsette å leve, fortsette å være glade. Faktum er at han forventer at dere ikke bare skal *møte* fremtiden (det lyder ganske ubarmhjertig og stoisk). Han forventer at dere skal favne og *forme* fremtiden – elske den og fryde dere over mulighetene dere har.

Gud venter ivrig på anledningen til å besvare deres bønner og oppfylle deres drømmer, som alltid. Men han kan ikke hvis dere ikke ber, og han kan ikke hvis dere ikke har drømmer. Kort sagt, han kan ikke hvis dere ikke har tro.

Jeg trekker på mitt store lager av godnatthistorier for barn, og dere kan velge hvilken kylling dere vil være lik. Du kan enten være som «Lille kylling» og løpe rundt og rope: «Himmelen faller ned, himmelen faller

ned», eller du kan være som «Den lille røde høna» og drive på med livets gjøremål uten hensyn til hvem som hjelper eller ikke hjelper deg eller hvem som tror eller ikke tror som deg.

Nok om bondegårdshistorier. Hva med to skriftsteder, begge rettet mot mennesker som lever i farefulle tider.

Det første er fra Lære og pakter, kapittel 101. Som dere husker, kom denne åpenbaringen mens de hellige som var samlet i Missouri, led stor forfølgelse – forfølgelsen var da på sitt sterkeste. Mobber hadde drevet dem bort fra hjemmene deres. Fiendskap, til og med hat, fulgte dem fra county til county på leting etter et tilfluktssted. Disse redde hellige mistet jord, husdyr, klær, møbler, avlinger og en mengde personlige eiendeler. De ble truet med døden hver eneste dag. Jeg antar at på sitt verste var dette den vanskeligste og farligste tid – la meg si «terrorfylte» – tid som Kirken noen gang har opplevd. Senere kom navn som Haun's Mill og Liberty Jail inn i vårt vokabular for alltid.

I denne redselsfulle tiden sa likevel Herren til sitt folk:

«La deres hjerter trøstes angående Sion, for alt kjød er i mine hender. Vær rolige og kjenn at jeg er Gud.

Sion skal ikke flyttes fra sitt sted selv om hennes barn er adspredt.

De som blir igjen og er rene av hjertet, skal vende tilbake og motta sin arv, de og deres barn, med evige gledessanger for å bygge opp Sions øde steder,

og alle disse ting, så profetene kan bli oppfylt» (L&p 101:16-19).

Så, mine unge venner, la deres hjerter trøstes angående Sion. Og husk den mest fundamentale definisjon av Sion som vi noen gang har fått: de som er «rene av hjertet» (L&p 97:21). Hvis dere vil holde deres hjerter rene, skal dere og deres barn og barnebarn synge evige gledessanger mens dere bygger opp Sion – og dere skal ikke flyttes fra deres sted.

Det andre verset jeg refererte til, er fra Frelseren til hans disipler da han sto foran sin korsfestelse og de opplevde frykt, forvirring og forfølgelse. Snakk om urolige tider! I sin siste kollektive rettledning til dem mens han var på jorden, og fullt vitende om hva som ventet ham og dem, sa han: «Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden» (Johannes 16:33).

Så i en verden med prøvelser – og det vil alltid være rikelig av dem – la oss huske vår tro. La oss tenke på alle de *andre* løfter og profetier som er gitt, alle de beroligende, og la oss leve et rikere liv med større frimodighet og mot enn noen gang før i vår historie.

Kristus har overvunnet verden og laget en rett vei for oss i villmarken. Han har sagt til oss i vår tid: «Bind omkring deres lender og vær beredt. Se, riket er deres, og fienden skal ikke seire over dere» (L&p 38:9). Så la oss binde omkring oss. La oss høre litt glød når vi synger disse sangene om evig glede.

Seier

Det bringer meg til det neste beslektede poeng jeg vil nevne angående den tiden dere og jeg lever i. I tider med engstelse er vi tilbøyelige til å fokusere (som min unge misjonærvann gjorde) på «siste dager»-delen av navnet.

Men i kveld utsteder jeg et kall til hver og en av dere til å konsentrere dere om «hellige»-delen av betegnelsen. Det er dette elementet i vår Kirkes navn som skulle kreve vår oppmerksomhet. Tenk på hva vi er velsignet med. Tenk på hvilken bemerkelsesverdig tidsalder vi lever i. Tenk på de økonomiske, utdanningsmessige, vitenskapelige og åndelige velsignelser vi har som ikke *noen* annen tidsalder eller *noe annet* folk i verdens historie har eller har hatt, og tenk så på hvilket ansvar vi har for å leve verdig til vårt øyeblikk i tiden.

Denne store evangelieutdeling

Vi gjør vår inntreden på jordelivets scene i den største evangelieutdeling som noensinne er gitt menneskene, og vi må gjøre det beste ut av den.

Her har jeg et favorittsitat fra profeten Joseph Smith: «Opprettelsen av Sion er en sak som har opptatt Guds folk i alle tidsaldre. Det er et tema som profeter, prester og konger har dvelt ved med spesiell glede. Med fryd har de sett frem til den tid vi lever i, oppildnet av en himmelsk og frydefull forventning har de sunget, skrevet og profetert om denne vår tid... Vi er det begunstigede folk som Gud har [valg] til å frembringe de siste dagers herlighet.»²

Legg merke til en lignende bekreftelse fra Wilford Woodruff i 1894. Jeg trenger ikke minne om hvilke kolossale utfordringer president Woodruff sto overfor. Disse årene her i Vesten var antagelig minst like fryktelige på sin måte som de jeg beskrev i Missouri:

Profeter avsondret fra hovedkvarteret, apostler i fengsel, frykt (president Woodruffs ord) for at hele nasjonen var i ferd med å vende seg mot vårt folk, at de forberedte å gå til krig mot Kirken.³

Ikke desto mindre sa han midt oppe i disse vanskelighetene: «Den allmektige er med dette folk. Vi skal få alle de åpenbaringer vi vil trenge, såfremt vi gjør vår plikt og er lydige mot Guds bud... Mens jeg ... lever, ønsker jeg å gjøre min plikt. Jeg ønsker at de siste-dagers-hellige skal gjøre sin plikt... Deres ansvar er stort og tyngende. Guds og alle de hellige profeters øyne følger oss. Dette er den store evangelieutdelingen som har blitt omtalt siden jordens begynnelse. Vi er samlet ... ifølge Guds kraft og befaling. Vi utfører Guds verk... La oss gjennomføre vårt oppdrag.»⁴

Til slutt dette fra president Hinckley, vår egen profet som leder oss gjennom de vanskelige tidene vi nå opplever. Han siterte under siste aprilkonferanse fra president Woodruffs tema, og sa til oss alle:

«Vi i denne generasjon høster fruktene av alt som har vært. Det er ikke nok bare å stå som medlem av denne kirken. En høytidelig forpliktelse påhviler oss. La oss innse det og handle deretter.

Vi må leve som Kristi sanne tilhengere, med kjærlighet til alle, gjengjelde ondt med godt og vise Herrens fremgangsmåte ved vårt eksempel og utføre den enorme tjeneste han har forelagt oss.

Måtte vi leve verdig til den strålende begavelse av lys og forståelse og evig sannhet som har kommet til oss gjennom alle fortidens farer. På en eller annen måte, blant alle som har vandret på jorden, er vi blitt bragt frem i denne unike og bemerkelsesverdige tid. Vær takknemlige, og fremfor alt – vær trofaste.»⁵

Det er interessant at våre profeter i disse tre sitatene, fra en representativ tidsperiode, ikke har fokusert på terroren i den tiden de levde, og ikke på de illevarslende elementer av de siste dager som vi alle lever i, men de følte trang til å snakke om anledningen og velsignelsen – og fremfor alt ansvaret for å gripe de privilegier som er gitt oss i denne største av alle evangelieutdelinger. Jeg liker denne linjen fra profeten Joseph Smith om at tidligere profeter, prester og konger «med frydefull forventning har sett frem til den tid vi lever i, og har sunget og skrevet og profetert om vår tid». Hva frydet de seg så over? Jeg kan forsikre at de ikke var opptatt av terror og tragedier. Bror Woodruff sa: «Guds og alle de hellige profeters øyne følger oss. Dette er den *store*

evangelieutdeling som har vært omtalt siden verdens begynnelse.»⁶ La meg gjenta president Hinckleys ord: «...Gjennom alle tidligere tiders farer. På en eller annen måte, blant alle som har vandret på jorden, er vi blitt bragt frem i denne unike og bemerkelsesverdige tid. Vær takknemlige, og fremfor alt – vær trofaste.»

Jeg vet ikke hva alt dette får dere til å føle, men med ett forsvinner enhver uberettiget engstelse med hensyn til tiden vi lever i for meg, og jeg blir ydmyk og åndelig opprømt, motivert av den mulighet vi ble gitt. Gud våker over sin verden, sin Kirke, sine ledere, og han våker med sikkerhet over dere. La oss bare passe på at vi er «rene av hjertet» og at vi *er* trofaste. Dere vi bli storlig velsignet. Hvor heldige deres barn og barnebarn vil være.

Tenk på det. Intet tidligere folk gjennom evangeliets tidsaldre – inkludert våre egne foreldre i mange tilfeller – har på langt nær hatt de velsignelser vi har fått.

Tenk på den hjelp vi har fått til å bringe evangeliets lys til en formørket verden. Vi har ca. 55 000 misjonærer – helt klart langt flere enn i noen tidsalder av verdens historie siden tidenes begynnelse. Og det samme antallet har vi hvert annet år, da nye reiser ut for å erstatte sine forgjengere. Men vi trenger enda flere. Siste-dagers-hellige er representert i rundt 170 land. Vi utgir hellig skrift på nærmere 100 språk.

For over 6 000 år siden var det bare ett tempel i den gamle verden (det ble gjenoppbygget to eller tre ganger, men var alltid det samme templet på det samme fjellet, Moriah-fjellet i Jerusalem) og to eller tre templer i Mormons boks historie, men nå lever vi i en tid da templer bygges så raskt at vi knapt kan holde tritt med dem. For noen minutter siden hadde vi 119 templer i drift, og jeg er forvissnet om at det vil bli kunngjort og igangsatt flere.

Til dette kan vi føye miraklet datamaskiner som hjelper oss å dokumentere våre slektshistorier og systematisk utføre frelsende ordinanser for å forløse våre døde. Legg også til moderne transportmidler som gjør det mulig for Det første presidentskap, De tolv og andre generalautoriteter å reise jorden rundt og personlig vitne om Herren til alle de hellige i alle land. Tenk på at dit vi ikke kan reise, kan vi nå «sende», som Skriften sier, via satellittoverføringer som den vi benytter i kveld (se L&P 84:62).

Legg til *alle* elementer som utdanning, vitenskap, teknologi, kommunikasjon, transportmidler, medisin, ernæring og åpenbaring som omgir oss, og vi begynner

å forstå hva engelen Moroni mente da han gjentatte ganger sa til gutten Joseph Smith, og han siterte fra Det gamle testamentes profet Joel – at i de siste dager ville Gud utgyte sin Ånd over «alt kjød», og hele verden, hele menneskeheten, ville bli velsignet ved det lys som skal komme på alle områder som en del av gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium (Joel 2:28, uthevelse tilføyd, se også Joseph Smith-Historie 1:41).

Vi tenker på alle disse velsignelsene som vi har i vår evangelieutdeling, og vi stanser opp for å si til vår himmelske Fader: «O, store Gud»⁷, og «O, store Gud.»

Jeg har faktisk en teori om disse tidligere evangelieutdelinger og deres ledere, familier og folk som levde den gang, som profeten Joseph, president Woodruff og president Hinckley omtalte. Jeg har ofte tenkt på dem og de destruktive omstendigheter de var konfrontert med. De opplevde fryktelig vanskelige tider, og for det meste lyktes de *ikke* i sine evangelieutdelinger. Frafall og mørke kom til sist i alle tidligere tidsaldre i menneskenes historie. Hele poenget med gjengivelsen av evangeliet i de siste dager er jo at det *ikke* hadde klart å overleve i tidligere tider og derfor måtte videreføres i en siste, seirende tidsalder.

Vi vet hvilke utfordringer Abrahams ætt hadde (og fortsatt har). Vi er kjent med Moses' problemer med det israelittiske folk som forlot Egypt, men ikke helt klarte å gi slipp på Egypts påvirkning. Jesaja var profeten som opplevde tapet av de ti israelittiske stammer til nordenlandene. Jeremia, Esekiel og Daniel var alle profeter i fangenskap. Peter, Jakob, Johannes og Paulus, de store i Det nye testamente, opplevde alle at frafallet snek seg inn i deres verden nesten før Frelseren var borte og bestemt mens de selv ennå var i live. Tenk på profetene i Mormons bok som levde i en evangelieutdeling som sluttet med en smertelig samtale mellom Mormon og Moroni om tilstanden de befant seg i, og om nasjonene de elsket som gikk til grunne på grunn av korrupsjon, terrorhandlinger og kaos.

Kort sagt ble frafall og ødeleggelse i en eller annen form den endelige skjebnen til alle større evangelieutdelinger vi har hatt gjennom tidene. Men her er min teori. Min teori er at de gode menn og kvinner, lederne i disse tidligere tider, klarte å holde det gående, å fortsette å bære vitnesbyrd, fortsette å prøve å gjøre sitt beste, ikke fordi de visste at *de* ville lykkes, men fordi de visste at *dere* ville lykkes. Jeg mener at de hentet mot og håp, ikke så mye fra sin egen situasjon som fra deres, en strålende forsamling av unge voksne som dere her i

kveld, som er forsamlet i hundre tusenvis rundt om i verden, fast besluttet på å se evangeliet seire.

Moroni sa en gang – han talte til oss som ville motta hans opptegnelser i de siste dager:

«Se, Herren har vist meg store og vidunderlige ting om det som snart må skje på den dag da disse ting skal komme frem blant dere.

Se, jeg taler til dere som om dere var tilstede, og likevel er dere ikke det. Men se, Jesus Kristus har vist meg dere, og jeg vet hva dere gjør» (Mormon 8:34-35).

På et eller annet vis tror jeg *alle* profetene og tidligere tiders apostler virkelig hadde sine visjonære glimt av vår tid, en oversikt som ga dem håp i deres egen, mindre gode tidsepoke. Disse tidlige brødre visste forbløffende mye om oss. Profeter som Moses, Nephi og Jareds bror så de siste dager i svært detaljerte syn. Noe av det de så, var ikke hyggelig, men alle disse tidligere generasjoner fant sikkert oppmuntring i å vite at det til slutt skulle bli en siste evangelieutdeling som ikke ville ende galt.

Det var vår, ikke deres, tid som vekket himmelsk og frydefull forventning og fikk dem til å synge og profetere om seier. Det er vår tid, kollektivt sett, som profetene har sett frem til fra tidenes begynnelse, og disse tidlige brødre er fremdeles der og heier oss videre! I en meget reell betydning er *deres* sjanse til å anse seg for å ha lykkes betinget av *vår* trofasthet og *vår* seier. Jeg liker tanken på å gå inn i striden i de siste dager og representere Alma og Abinadi og det de sto for, representere Peter og Paulus og det de ofret. Hvis dere ikke kan begeistres over det, kan dere ikke bli begeistret!

En bryllupsfest

La meg legge et annet element til dette blikket på evangelieutdelingen som jeg tror blir en naturlig følge. Fordi vår evangelieutdeling er den siste og største av alle, fordi alt til slutt vil kulminere og bli oppfylt i vår tidsepoke, er det derfor et spesielt, meget konkret ansvar som faller på de av oss som tilhører Kirken nå som ikke nødvendigvis hvilte på skuldrene til Kirkens medlemmer i samme grad i tidligere tider. I motsetning til Kirken på Abrahams, Moses', Jesajas eller Esekiels tid, eller til og med i Jakobs og Johannes' nytestamentlige tid, *har vi ansvaret for å forberede Guds lams kirke til å ta imot Guds lam* – i egen person, i seierrik herlighet, i *hans rolle i tusenårsriket* som herrenes Herre og kongenes Konge. Ingen annen evangelieutdeling har hatt denne oppgaven.

I Skriftens språk er vi utpekt som dem i all historisk tid som må forberede bruden til brudgommens komme og være verdig en innbydelse til bryllupsfesten (se Matteus 25:1-12, 22:2-14, L&p 88:92, 96). Kollektivt sett – enten det skjer i vår levetid eller i våre barns eller barnebarns tid eller en annen tid – har vi som Kirke og som enkelt-medlemmer ansvar for å være verdige til å la Kristus komme til oss, verdige til å la ham hilse på oss, godkjenne og ta imot oss og omfavne oss. Det liv vi fremstiller for ham på dette hellige tidspunkt, *må* være ham verdig!

Vi må være akseptable for ham

Så når jeg skyver til side frykt for fremtiden eller usikkerhet mht. hvor stort et bomberom i hagen bør være, fylles jeg av ærefrykt, av en overveldende pliktfølelse mht. å gjøre meg beredt (og i den grad jeg kan, hjelpe Kirkens medlemmer å bli beredt) til den lenge omprofeterte dagen, til den overføring av myndighet, til det tidspunkt vi skal overlevere Kirken til Ham hvis kirke det er.

En ting vet jeg: Når Kristus kommer, *må* medlemmene av Hans kirke se ut og handle som medlemmer av Hans kirke *forventes* å se ut og handle, dersom vi skal være akseptable for ham. Vi må gjøre Hans gjerning og etterleve Hans læresetninger. Han må raskt og lett gjenkjenne oss som sine sanne disipler. Som president J. Reuben Clark en gang sa, vår tro må ikke være vanskelig å oppdage.⁸

Ja, i den storslagne siste time gjør vi klokt i, hvis vi sier at vi tror, å vise det i handling. Hyrden kjenner sine får, og vi må på den store dag være kjent som hans disipler både i gjerning og i ord.

Det er visseig derfor president Hinckley sa: «Det er ikke nok bare å stå [vi, dere og meg] som medlemmer av denne kirken... Vi må leve som Kristi sanne disipler.»⁹

Ja, mine kjære venner, dette er de siste dager, og dere og jeg skal være de beste siste-dagers-*hellige* vi kan. Legg vekt på det siste ordet.

Når vil alt dette avsluttes? Når skal Kristus vise seg for verden i triumf, og tusenårsriket begynne? Jeg har allerede sagt at jeg ikke vet det. Det jeg vet, er at innledningen til det hele begynte i Den hellige lund for 184 år siden. Jeg vet at som følge av Det første syn og alt som har fulgt med det, lever vi i en tid med uovertrufne velsignelser, velsignelser som er gitt oss

i den hensikt at vi skal være trofaste og rene så brudgommen når han endelig kommer i triumf, kan rettferdiggjøre å innby oss til bryllupsfesten.

Er det noen lykkelig fremtid for dere og deres etterkommere i de siste dager? Absolutt! Med største sikkerhet en herlig fremtid. Alle bryllupsfester er lykkelige begivenheter. Vil det være vanskelige tider når disse overhengende siste-dagers advarsler og profetier oppfylles? Selvsagt vil det være det. Det har alltid vært det. Vær forberedt. Vil de som er bygget på Kristi klippe, stå imot vindene, hagelen og de mektige piler i hvirvelvinden? Dere vet at de vil gjøre det. Dere har det gode ord på det. Dere har Hans ord på det! «Klippen dere er bygget på ... er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle» (se Helaman 5:12).

Mine kjære unge brødre og søstre. Dere har min kjærlighet og mitt vitnesbyrd om at Gud ikke bare lever, han elsker oss. Han elsker *dere*. Alt han gjør er til vårt gode og til vår beskyttelse. Det er ondskap og sorg i verden, men Han gjør ingen ondt eller fortredd. Han er vår Fader – en fullkommen far – og han vil beskytte oss mot stormen.

Jeg vitner ikke bare om at Jesus er Kristus, Guds hellige og Enbårne Sønn, men også om at han lever, at han elsker oss og at i kraft av hans sonoffer vil også vi leve for evig. Han overvant død og helvete for oss, og han beseiret frykt på samme måte.

Dette er Guds kirke og rike på jorden. Joseph Smith var en profet og Gordon B. Hinckley er en profet. Sannheten er gjengitt. Dere og jeg er så heldige at vi er blitt født mens all denne kunnskap og sikkerhet er tilgjengelig for oss.

Jeg gir hver og en av dere som er innen rekkevidde av min røst, en apostolisk velsignelse – at dere vil leve i tillit, med optimisme, tro og hengivenhet. Jeg velsigner dere med å kunne ta livets utfordringer på alvor, men uten å være redde eller motløse. Jeg velsigner dere med å føle de helliges glede i de siste dager – aldri lammende engstelse eller ødeleggende fortvilelse. Det eneste jeg virkelig vil dere skal bekymre dere om, er noe personlig: Hvordan vi kan leve et mer fyllestgjørende liv, mer trofast så alle denne store evangelieutdelings velsignelser kan utøses over oss og over dem hvis liv vi påvirker.

«Frykt ikke, lille hjord... Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke... dere har ennå ikke forstått hvor store velsignelser Faderen har ... beredt for dere... Vær likevel ved godt mot... Riket er deres, rikets velsignelser er deres, og evighetens rikdommer er deres» (L&p 6:34, 36, 78:17-18).

Jeg etterlater dere min velsignelse, min kjærlighet og et apostolisk vitnesbyrd om at dette er sant, i vår Herre Jesu Kristi beskyttende navn, amen.

Noter

1. «Tro i hvert et steg», *Lys over Norge*, feb. 1997, s. 14-23.
2. *History of the Church*, 4:609-10.

3. Wilford Woodruffs dagbok, 31. des. 1889, sitert i James B. Allen og Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. utg., rev. og enl. (1992), 420.
4. I James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind (1965-75), 3:258, se også Gordon B. Hinckley i *Liahona*, mai 2004, 83.
5. i *Liahona*, mai. 2004, s. 84.
6. Uthevelse tilføyd.
7. Se «O, store Gud», *Salmer*, nr. 64, uthevelse tilføyd.
8. Se *Kirkens opptrukne kurs for utdanning*, rev. utg. (1994), s. 3-7.
9. i *Liahona*, mai. 2004, s. 84.